

[Waldorff]

for, at brugerne, f. eks. dele af befolkningen, får varetaget deres miljømæssige interesser.

I § 29 åbnes op for, at amtsrådet kan lade et andelsselskab eller et interessentskab indvinde vand. Når man siger det i dag, er det nok underforstået, at et interessentskab vil være en sammenslutning af grundejere i et bestemt område, men sådan som jeg læser lovteksten her, kan jeg kun forstå det sådan, at denne lovtekst åbner op for en privat kommerciel udnyttelse af vandindvindingen. Det vil være et nyt perspektiv i den danske vandforsyning, som altså kan – jeg vil godt eventuelt have dette bekræftet, eller det modsatte, af ministeren – åbne op for engelske tilstande, hvor der eksisterer koncessionerede vandkompagnier, som producerer og sælger vand ud fra almindelige markedsprincipper. Jeg vil godt have at vide, om det er udelukket, for jeg mener, at det ville være en fantastisk farlig udvikling, hvis man kom ind på, at vand, som er et så vigtigt råstof så at sige for alle sider af samfundet, kunne gøres til genstand for kommerciel udnyttelse.

I § 32 er problemerne af en anden art. Det er her spørgsmålet, om man kan tænke sig, at amtsrådet vil bruge sin mulighed for at tilbagekalde indvindingstilladelser. Der eksisterer for det første et erstatningsproblem, og som jeg var inde på før, eksisterer der også det problem, at virksomhederne selvfølgelig har ganske store pressionsmuligheder over for amtsrådene.

For at belyse, hvor voldsomt og hvor konkret et problem det kan blive, kan man henviser til situationen i Ålborg, hvor cementindustrien indvinder vand gratis, så vidt jeg ved; de har deres egen oppumpning af grundvand, som i øvrigt truer grundvandsstanden. DGU har i forhold til Ålborgområdet tilrådet en begrænsning af den oppumpning af vand, der sker, men det har man problemer med; man har altså simpelt hen problemer med at skaffe tilstrækkelig vandforsyning. Det betyder, at Ålborg by må hente vand i Himmerland, medens cementindustrien mig bekendt gratis kan hente vand op af undergrunden i Ålborgområdet, en temmelig absurd situation. Det er ikke særlig mærkeligt, at cementindustrien afviser at lade sig lægge ind under den kommunale vandforsyning, for de har selvfølgelig en helt vital interesse i at kunne hente det dér, hvor de er.

Der er tilsvarende problemer i Hobborgerådet, hvor Dansk Salt henter meget store vandmængder fra området vest for Hobro. Det er mig bekendt sket gratis siden 1964. Man har netop i efteråret tilladt, at Dansk Salt udvider den indvundne mængde fra 1,5 til 2,5 mill. m³.

Tilsvarende kan man gøre opmærksom på, at beboerne, som er plaget af tørre brønde som følge af den sænkede grundvandsstand, ikke har fået nogen erstatninger.

Et tilsvarende problem, et prioriteringsproblem, hvor man oven i købet også vil få modsatte interesser imellem industri og landbrug, eksisterer omkring PVC-fabrikken. Jeg mener altså, at lovforslaget rejser flere problemer, end det faktisk løser.

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Jeg kan da takke alle ordførere for den principielle indstilling, at det er nødvendigt med en vandforsyningslov.

Så var der en rigt varieret skala af forbedhold over for forskellige bestemmelser i lovforslagets paragraffer og tekster.

Jeg skal kun gøre den enkelte principielle bemærkning på baggrund af det, venstres ordfører sagde om, at planlovene har betydet restriktioner, at det er rigtigt, at vi har fået en lang række restriktioner i forbindelse med de planlove, der er gennemført; og også den, der her er forelagt, vil betyde restriktioner. Jeg mener, at den på en række områder også vil betyde en klargøring i forhold til de regler, der følges i øjeblikket.

Men det, der er det afgørende, er: hvorfor har vi fået disse restriktioner, hvorfor har vi fået disse planlove? Fordi vi har opdaget, at ressourcerne ikke er uden grænser, og at samfundet er blevet et andet, end det var tidligere, hvor det var enklere og mindre i alle henseender.

Jeg tror, at hvis vi havde gennemført planlove meget tidligere, havde vi været sparet for en række af de problemer, vi står over for i dag. Det er derfor, vi er nødt til at gøre det nu. Men jeg vil da gerne medgive, at det også betyder, at vi så vidt og så langt som muligt må prøve at administrere disse planlove med en vis smidighed, så man også tilgodeser den enkelte.

For hr. Svend Haugaard er det næsten blevet en livssag at angribe miljøministeriets